18/10/2018

Μητροπολίτης Πειραιώς Σεραφείμ για το Ουκρανικό ζήτημα

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Πειραιώς

Με αφορμή την εξέλιξη του ουκρανικού ζητήματος τοποθετήθηκε σήμερα 18/10/2018 με επιστολή του ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Πειραιώς κ.Σεραφείμ.

Ακολουθεί η επιστολή

Ἐν Πειραιεῖ τῇ 18η Ὀκτωβρίου 2018

ΥΦΙΣΤΑΤΑΙ ΕΝ ΤΗι ΟΡΘΟΔΟΞΩι ΚΑΘΟΛΙΚΗι ΕΚΚΛΗΣΙΑι ΔΙΚΑΙΟΔΟΤΙΚΗ ΑΡΜΟΔΙΟΤΗΣ ΕΦ’ ΟΛΗΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΕΚΤΟΣ ΤΗΣ ΑΡΜΟΔΙΟΤΗΤΟΣ ΤΗΣ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΗΣ ΣΥΝΟΔΟΥ;

Μέ ἀφορμή τήν ἐξέλιξη τοῦ Οὐκρανικοῦ λεγομένου ζητήματος τίθεται ἀναποδράστως τό ἀνωτέρω ἐρώτημα πρός διερεύνησι καί διασάφησι διότι ἀποτελεῖ τήν «λυδία λίθο» κατανοήσεως τοῦ προβλήματος ὅπως τίθεται σήμερον.

Ἀσφαλῶς τό Σεπτό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο Κωνσταντινουπόλεως κατά τό Κανονικό Δίκαιο τῆς Ὀρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας ἔχει κατά τούς θείους καί ἱερούς κανόνας Γ΄ τῆς Β Οἰκουμενικῆς Συνόδου καί ΚΗ΄ τῆς Δ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου τά πρεσβεῖα τιμῆς μεταξύ τῶν Πατριαρχικῶν Θρόνων, μετά τόν Θρόνο τῆς πρεσβυτέρας Ρώμης στήν Ἀδιαίρετη Ἐκκλησία. Μετά δέ τήν σχᾶσι καί ἔκπτωσι ἐξ Αὐτῆς τοῦ Θρόνου τῆς Πρεσβυτέρας Ρώμης τυγχάνει ὁ πρῶτος Θρόνος στήν Ὀρθόδοξη Καθολική Ἐκκλησία καί ἔχει τό κανονικό καί ἔννομο δικαίωμα τῆς τιμητικῆς προεδρίας τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καί ὁ Οἰκουμενικός Πατριάρχης τῆς προεδρίας συγκληθησομένης Οἰκουμενικῆς Συνόδου καί κατά ταῦτα τοῦ συντονισμοῦ τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ὡς συμβαίνει μέ ὅλες τίς προεδρίες ἀνά τόν κόσμο διϊστορικῶς. Ἀπονέμει δέ αὐτοκεφαλία καί αὐτονομία σέ ἐκκλησιαστικές δομές, ὑπό τόν ὅρο τῆς ἐγκρίσεως τῶν ἀποφάσεών Του, ἀπό τήν ὁποθενδήποτε συγκληθησομένη Οἰκουμενική Σύνοδο. Τά ἀνωτέρω βεβαίως ἰσχύουν ἐπειδή δέν κατορθώθηκε εἰσέτι ἡ συναπόφαση τῶν Ὀρθοδόξων Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν γιά τήν ἀποδοχή διαδικασίας ἀπονομῆς τῆς αὐτοκεφαλίας καί τοῦ αὐτονόμου πού συζητεῖται ἐπί πενήντα ἔτη καί προβλέπει αἴτησι τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ σώματος, συναίνεσι τῆς Μητέρας Ἐκκλησίας καί ἔγκρισι τῶν λοιπῶν αὐτοκεφάλων Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν.

Κατά ταῦτα τό Σεπτό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο δύναται νά χορηγήσει αὐτοκεφαλία σέ ἐκκλησιαστική δομή πού τό ζητεῖ καί πού πληροῖ τούς κανονικούς ὅρους, ἀλλά στήν συγκεκριμένη περίπτωση τῆς Οὐκρανίας ἐγείρεται τό θέμα ὅτι ἡ μόνη κανονική ἐκκλησιαστική δομή τῆς χώρας, πού μέ ἀπόφαση τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Διονυσίου Δ΄ ἀπό τό 1686 διοικεῖται ἀπό τό Πατριαρχεῖο Μόσχας δέν ἐπιθυμεῖ καί δέν ἐπιδιώκει σήμερα τήν ἀνακήρυξη της σέ αὐτοκέφαλη Ἐκκλησία. Τήν αὐτοκεφαλία τῆς Οὐκρανικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐπιδιώκουν ὁ δυτικόφιλος οὐνίτης Πρόεδρος τῆς χώρας Πέτρο Ποροσένκο, τό κοινοβούλιο τῆς χώρας καί δύο σχισματικές ἐκκλησιαστικές δομές, ἡ «Οὐκρανική Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία-Πατριαρχεῖο Κιέβου», πού ἀποσπάστηκε τό 1992 ἀπό τό Ρωσσικό Πατριαρχεῖο μέ σκληρές ἐπιθέσεις καί ἀναθέματα κατά τοῦ Πατριαρχείου τῆς Μόσχας μέ ἐπικεφαλής τόν καθηρημένο καί ἀναθεματισμένο πρώην Μητροπολίτη Κιέβου μοναχό Φιλάρετο (Ντενισένκο) καί ἡ «Οὐκρανική Αὐτοκέφαλη Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία», πού δημιουργήθηκε τό 1921 ἀπό τίς Σοβιετικές Ἀρχές καί ἔνεκεν τῆς συμπράξεώς της μέ τούς Ναζί κατακτητές τῆς χώρας κατεδιώχθη καί συνέπτυξε «ἐκκλησία τῶν κατακομβῶν» καί μετά ταῦτα ἀνεβίωσε τό 1980 ἀπό τόν αὐτοπροσδιοριζόμενο ὡς «Πατριάρχη» Μστισλάβ πού ζοῦσε στή Δύση καί σήμερα διοικεῖται ἀπό τόν αὐτοπροσδιοριζόμενο ὡς «Μητροπολίτη Κιέβου καί πάσης Οὐκρανίας» Μακάριο Μαλέτιτς.

Τό Σεπτό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο ἀπέστειλε δύο ἐξάρχους γιά τήν διερεύνηση

τοῦ θέματος καί ἀπεφάσισε Συνοδικῶς νά χορηγήσει αὐτοκεφαλία στήν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησίας τῆς Οὐκρανίας ἀπροσδιορίστως πρός τό παρόν καί βέβαια ὄχι στήν ἀναγνωριζομένη ὑπό πάντων καί ὑπό τοῦ Σεπτοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου κανονική Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία τῆς Οὐκρανίας ὑπό τόν Μητροπολίτη Ὀνούφριο πού κανονικῶς ἐξαρτᾶται ἀπό τό Πατριαρχεῖο τῆς Μόσχας πού δέν τό ἐπιθυμεῖ καί δεύτερον ἀπεκατέστησε στήν κανονική τάξη τίς δύο σχισματικές «Ἐκκλησιαστικές» δομές μέ τούς ἐπικεφαλής των, τῶν ὁποίων τήν κανονική κατάσταση οὐδεμία ὀρθόδοξη Ἐκκλησίας ἀνεγνώριζε. Εἰδικώτερα ὁ μοναχός Φιλάρετος Ντενισένκο, κληρικός τυγχάνων τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας ὡς Μητροπολίτης Κιέβου τό 1992 καθηρέθη ἐκ τοῦ ὑψηλοῦ τῆς Ἀρχιερωσύνης ὑπουργήματος καί μετά ταῦτα ἀνεθεματίσθη γιά τήν πρόκλησι σχίσματος ἀλλά καί γιά ἑτέρας ἀντικανονικάς αὐτοῦ ἐνεργείας, ὁ δέ ἕτερος οὐδεμία κανονική χειροτονία κέκτηται προερχόμενος ἐξ «Ἱεραρχίας» μιᾶς μορφῆς «ζώσης Ἐκκλησίας» τοῦ Σοβιετικοῦ Καθεστῶτος πού συνεστήθη τό 1921.

Τό κρίσιμο ἑπομένως θέμα πού τίθεται ἀπό κανονικῆς ἐπόψεως στό συγκεκριμένο ζήτημα εἶναι ἐάν ἡ ἀπόφασις τελείας συνόδου προεδρευομένης ὑπό Πατριάρχου ὡς εἶναι ἡ σύνοδος τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας εἶναι ἀνέκκλητος ἤ δύναται νά ἐκκληθῆ ἐνώπιον ἄλλης Πατριαρχικῆς συνόδου. Τό θέμα αὐτό ἀπησχόλησε τήν οἰκουμενική Ἐκκλησία μετά τήν σύνοδο τῆς Σαρδικῆς καί τούς κανόνες Γ΄, Δ΄ καί Ε΄. Πρῶτος ὁ ἐπίσκοπος Ρώμης Ζώσιμος ἐπικαλούμενος τούς κανόνες τῆς Σαρδικῆς, ὡς κανόνες δῆθεν τῆς Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου τῆς Νικαίας, διεξεδίκησε δικαιώματα ὑπάτου δικαστοῦ ἐπί τῶν ἐκκλησιῶν τῆς Β. Ἀφρικῆς καί ἀξίωσε τήν ἀποκατάσταση τοῦ καθαιρεθέντος ἀπό τόν ἐπίσκοπο Sicca Οὐρβανό πρεσβυτέρου Ἀπιαρίου. Οἱ ἀφρικανοί ἐπίσκοποι ἀπέκρουσαν διαρρήδην τό ὑπό τοῦ ἐπισκόπου τῆς πρεσβυτέρας Ρώμης Ζωσίμου καί τοῦ διαδόχου του Βονιφατίου Κελεστίνου Α΄ ἀξιούμενο δικαίωμα ὑπάτου δικαστοῦ τῶν ἐκκλησιῶν τους τό 424. Προηγουμένως ἡ ἐν Καρθαγένῃ τοπική σύνοδος μέ τόν ΛΣΤ (31) κανόνα της (κατ’ ἀρίθμησιν «Πηδαλίου»), ὁ ὁποῖος ἐπαναλαμβάνεται ἀπαράλακτος καί μέ τόν ΡΛΔ (129) κανόνα τῆς ἰδίας συνόδου νομοθέτησε: «Ὁμοίως ἤρεσεν, ἵνα οἱ πρεσβύτεροι καὶ οἱ διάκονοι καὶ οἱ λοιποὶ κατώτεροι κληρικοί, ἐν αἷς ἔχουσιν αἰτίαις, ἐὰν τὰ δικαστήρια μέμφωνται τῶν ἰδίων ἐπισκόπων, οἱ γείτονες ἐπίσκοποι ἀκροάσωνται αὐτῶν καί, μετὰ συναινέσεως τοῦ ἰδίου ἐπισκόπου, τὰ μεταξὺ αὐτῶν διαθῶσιν οἱ προσκαλούμενοι παρ’ αὐτῶν ἐπίσκοποι. Διό, εἰ καὶ περὶ αὐτῶν ἔκκλητον παρέχειν νομίσωσι, μὴ ἐκκαλέσωνται εἰς τὰ πέραν τῆς θαλάσσης δικαστήρια, ἀλλὰ πρὸς τοὺς πρωτεύοντας τῶν ἰδίων ἐπαρχιῶν, ὡς καὶ περὶ τῶν ἐπισκόπων πολλάκις ὥρισται. Οἱ δὲ πρὸς περαματικὰ δικαστήρια διεκκαλούμενοι, παρ᾽ οὐδενὸς ἐν τῇ Ἀφρικῇ δεχθῶσιν κοινωνίαν» καί τό σημαντικόν εἶναι ὅτι οἱ κανόνες τῆς ἐν Καρθαγένῃ Συνόδου ἐπικυρώθησαν ὁρισμένως καί ὀνομαστικῶς ἀπό τόν Β΄ κανόνα τῆς ἁγίας Στ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου ἁπλῶς δέ ἀπό τόν Α΄ τῆς Δ΄ καί τόν Α΄ τῆς

Ζ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου. Ἑπομένως ἡ ἀδιαίρετος Ἐκκλησία ἐδέχθη ὅτι τά ὑπό τοῦ Γ΄, Δ΄ καί Ε΄ κανόνων τῆς Σαρδικῆς, ὁριζόμενα ἀφοροῦσαν εἰδικό προνόμοιο πού ἀπενεμήθη στόν τότε Ὀρθόδοξο ἐπίσκοπο τῆς πρεσβυτέρας Ρώμης διά τούς ὑπ' αὐτόν ὑπαγομένους Ἐπισκόπους καί μόνον καί ὄχι περί ἀναθέσεως ὑπερτάτης ἐκκλησιαστικῆς δικαιοδοσίας σέ αὐτόν. Σχετικά ὁ Ζωναρᾶς λέγει: «Οὔτε οὖν τῆς ἐν Νικαίᾳ συνόδου ἐστίν ὁ κανών, οὔτε πᾶσας τάς ἐκκλήτους ἀνατίθησι αὐτῷ ἀλλά τῶν ὑποκειμένων αὐτῷ» (Σ.Γ.241), ὁ δέ Βαλσαμών ἀναφέρει: «εἰδικόν γάρ ἐστί τοῦτο εἰς τάς ἐκκλησιαστικάς ὑποθέσεις τοῦ Πάπα καί κρατεῖν ὀφείλει ἔνθα ἐξεφωνήθη» (Σ.Γ.239). Συνεπῶς ἡ ἀπαίτησις τοῦ τότε Ὀρθοδόξου ἐπισκόπου τῆς πρεσβυτέρας Ρώμης γιά προνόμιο ὑπερτάτης ἐκκλησιαστικῆς δικαιοδοσίας ἀπερρίφθη ὑπό τῆς Ἐκκλησίας διότι ἔγινε δεκτή ἡ κανονική διάταξι τῆς Συνόδου τῆς Καρχηδόνος διά τῆς Ἁγίας Στ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου ὅτι θά ἀφορίζονται οἱ κληρικοί ἑτέρου ἐκκλησιαστικοῦ κλίματος πού θά ἐκκαλοῦν ἐνώπιον τοῦ ἐπισκόπου τῆς πρεσβυτέρας Ρώμης τάς ὑποθέσεις των.

Στήν Ὀρθόδοξο Καθολική Ἐκκλησία ἐπί τῇ βάσει τῶν Θ. καί Ἱ. Κανόνων Θ΄ καί ΙΖ΄ τῆς ἁγίας Δ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου πού διακελεύουν: «Εἰ δὲ πρὸς τὸν τῆς αὐτῆς ἐπαρχίας μητροπολίτην, ἐπίσκοπος ἤ κληρικὸς ἀμφισβητοίη, καταλαμβανέτω τὸν ἔξαρχον τῆς διοικήσεως, ἢ τὸν τῆς βασιλευούσης Κωνσταντινουπόλεως θρόνον, καὶ ἐπ' αὐτῷ δικαζέσθω», σέ προσβολή δι' ἐκκλήτου δέν ὑπόκειται, δηλ. τυγχάνει ἀνέκκλητος ἐκδοθεῖσα καταδικαστική ἀπόφασις ὑπό τελείας Συνόδου, συνελθούσης κατ' ὀρθήν ἐφαρμογή τοῦ ΚΗ΄ἀποστολικοῦ Κανόνος καί τοῦ Δ΄ κανόνος τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ Συνόδου, ὅπως εἶναι ἡ ὑπό τήν προεδρία τοῦ Ἐξάρχου τῆς Διοικήσεως τελοῦσα Γενική Σύνοδος τῶν Μητροπολιτῶν ἤ ἡ ὑπό τήν Προεδρία τοῦ Πατριάρχου τελοῦσα Σύνοδος τοῦ οἰκείου Πατριαρχικοῦ κλίματος. Τόσον ὁ Θ΄ ὅσο καί ὁ ΙΖ΄ κανόνες τῆς Δ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου θέτουν διαζευκτικό ἤ στήν ἴδια κανονική πρόβλεψη γιά τόν Ἔξαρχο τῆς Διοικήσεως καί τόν Ἀρχιεπίσκοπο Κωνσταντινουπόλεως καί παρέχουν δυνατότητα ἰσοτίμου προσφυγῆς καί ἐπομένως δέν ἀνιδρύουν οἱ κανόνες γιά τόν Ἀρχιεπίσκοπο Κωνσταντινουπόλεως ὑπερτάτη δικαστική ἁρμοδιότητα καί ἕτερο βαθμό δικαιοδοσίας. Ἔξαρχο δέ τῆς Διοικήσεως θεωροῦν τόν Πρόεδρο τοῦ οἰκείου Πατριαρχικοῦ κλίματος. Ὁ Βαλσαμών ἀναφέρει χαρακτηριστικά: «Αἱ ψῆφοι τῶν Πατριαρχῶν ἐκκλήτῳ οὐχ ὑπόκεινται, Ν ΡΚΓ΄, κβ, Β.Γ.α.λη «ὁ μακαριώτατος πατριάρχης ἐκείνης τῆς διοικήσεως μεταξύ αὐτῶν ἀκροάσθω, κακεῖνα ὁριζέτω ἅτινα τοῖς ἐκκλησιαστικοῖς κανόσι, καί τοῖς νόμοις συνάδει, οὐδενός μέρους κατά τῆς ψήφου αὐτοῦ ἀντιλέγειν δυναμένου», στήν δέ «Ἐπαναγωγή» ΙΑ΄,6(J.G.R. τ Β΄, 260) «Τό τοῦ Πατριάρχου κριτήριον ἐκκλήτῳ οὐχ ὑπόκειται, οὐδέ ἀναψηλαφᾶται ὑφ' ἑτέρου, ὡς ἀρχή καί αὐτῶν τῶν ἐκκλησιαστικῶν κριτηρίων», ὁ δέ Ἱερός καί Μέγας Φώτιος στά «Νομοκανονικά» του Θ, α΄ (Σ.Α. 169) γράφει: «οὔτε γάρ ἐκκαλοῦντο αἱ τῶν Πατριαρχῶν ψῆφοι». Κατά ταῦτα ἡ δικαστική κρίσις οἱασδήποτε Ἁγίας καί Ἱερᾶς Πατριαρχικῆς Συνόδου

πού ἀποτελεῖ κατά τό κανονικό μας δίκαιο τελεῖα Σύνοδο καί ἐκφέρεται μετά ἀπό ἐκδίκαση ποινικῆς ὑποθέσεως τυγχάνει ἀνέκκλητος δυναμένη μόνον νά ἐκκληθῆ ἐνώπιον Οἰκουμενικῆς Συνόδου (Π. Παναγιωτάκου «Σύστημα τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Δικαίου, Τό ποινικό Δίκαιο τῆς Ἐκκλησίας» σελ. 836 ἐπ., ΑΘΗΝΑΙ 1962).

Ὑπομνηματίζων ὁ θεοφώτιστος Ἅγ. Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης τόν Θ΄ Κανόνα τῆς Δ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου στίς σελ. 192-193 «Πηδάλιο» ἐκδ. Β. Ρηγοπούλου, Θεσσαλ. 1998, «ἁπαντῶν» στόν ἐξωμότη καί ἐξουνιτισθέντα Βησσαρίωνα καί στούς ὅπως ἀναφέρει Παπιστές Βίνιον καί Βελαρμῖνον, ἀναφέρεται στό ζήτημα μέ ἐξαίρετη κανονική ἀνάλυση λέγοντας χαρακτηριστικά: «Ὅτι μέν γάρ ὁ Κωνσταντινουπόλεως οὐκ ἔχει ἐξουσίαν ἐνεργεῖν εἰς τάς διοικήσεις καί ἐνορίας τῶν ἄλλων Πατριαρχῶν, οὔτε εἰς αὐτόν ἐδόθη ἀπό τόν Κανόνα τοῦτον ἡ ἔκκλητος ἐν τῇ καθόλου Ἐκκλησίᾳ δῆλόν ἐστι ά. διατί ἐν τῇ δ΄. πράξει τῆς ἐν Χαλκηδόνι ταύτης Συνόδου ὁ Κωνσταντινουπόλεως Ἀνατόλιος ἐνεργήσας ὑπερόρια, καί λαβών τήν Τύρον ἀπό τόν Ἐπίσκοπόν της Φώτιον, καί δούς αὐτήν εἰς τόν Βηρυτοῦ Εὐσέβιον, καί καθελών καί ἀφορίσας τόν Φώτιον, ἐμέμφθη καί ἀπό τούς ἄρχοντας, καί ἀπό ὅλην τήν Σύνοδον διά τοῦτο. Καί ἀγκαλά ἐπροφασίσθη πολλά, μέ ὅλον τοῦτο ὅσα ἐκεῖ ἐνήργησεν, ἀκυρώθησαν ὑπό τῆς Συνόδου, καί ὁ Φώτιος ἐδικαιώθη, καί τάς ἐπισκοπάς τῆς Τύρου ἔλαβε. Διό καί ὁ Ἐφέσου Ἰσαάκ ἔλεγεν εἰς Μιχαήλ τόν πρῶτον τῶν Παλαιολόγων, ὅτι ὁ Κωνσταντινουπόλεως οὐκ ἐκτείνει τήν ἐξουσίαν αὐτοῦ ἐπί τά Πατριαρχεῖα τῆς Ἀνατολῆς (κατά τόν Παχυμέρην βιβλ. στ’. κεφ. ά)· β’. ὅτι οἱ πολιτικοί καί βασιλικοί νόμοι δέν προσδιορίζουσιν ὅτι ἡ τοῦ Κωνσταντινουπόλεως μόνον κρίσις καί ἀπόφασις δέν δέχεται ἔκκλητον, ἀλλ΄ ἀορίστως ἑκάστου Πατριάρχου καί τῶν Πατριαρχῶν πληθυντικῶς. Λέγει γάρ Ἰουστινιανός Νεαρά ρκγ΄, ὁ Πατριάρχης τῆς Διοικήσεως ἐκεῖνα ὁριζέτω, ἅτινα τοῖς ἐκκλησιαστικοῖς Κανόσι καί τοῖς νόμοις συνάδει, οὐδενός μέρους κατά τῆς ψήφου αὐτοῦ ἀντιλέγειν δυναμένου. Καί ὁ σοφός Λέων ἐν τῷ ά. τίτλ. τῆς νομικῆς αὐτοῦ ἐπιτομῆς, λέγει, τό τοῦ Πατριάρχου κριτήριον ἐκκλήτῳ οὐχ ὑπόκειται, οὐδέ ἀναψηλαφᾶται ἀπό ἄλλον, ὡς ἀρχή ὅν τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἐξ αὐτοῦ γάρ πάντα τά κριτήρια, καί εἰς αὐτό ἀναλύει. Καί ὁ Ἰουστινιανός πάλιν βιβλ. γ. κεφ. β. τῆς συναγωγῆς τῆς ἐκκλησιαστικῆς ὁ ἁρμόδιος Πατριάρχης ἐξετάσει τήν ψῆφον, μή δεδιώς ἔκκλητον, καί βιβλ. ά. τιτλ. δ΄ τῆς ἐκκλησιαστικῆς διαταγῆς, οὐκ ἐκκαλοῦνται αἱ τῶν Πατριαρχῶν ψῆφοι, καί πάλιν βιβλ. ά. τίτλ. δ’. κεφ. κθ΄ κατά τῶν ἀποφάσεων δέ τῶν Πατριαρχῶν, ἐνομοθετήθη ἀπό τούς πρό ἡμῶν Βασιλεῖς νά μή γίνεται ἔκκλητος. Λοιπόν ἀνίσως κατά τούς Βασιλεῖς τούτους, οἵτινες συμφωνοῦσι μέ τούς ἱερούς Κανόνας, αἱ ψῆφοι τῶν Πατριαρχῶν πάντων δέν δέχονται ἔκκλητον, ἤτοι δέν ἀναβιβάζονται εἰς ἄλλου Πατριάρχου κριτήριον, πῶς ὁ Κωνσταντινουπόλεως δύναται ταύτας νά ἀνακρίνη; καί ἄν ὁ παρών Κανών τῆς δ΄ ἀλλά καί ιζ΄ αὐτῆς, σκοπόν εἶχε νά ἔχῃ ὁ Κωνσταντινουπόλεως τήν ἔκκλητον τῶν λοιπῶν Πατριαρχῶν, πῶς οἱ Βασιλεῖς ἤθελαν θεσπίσουν ἐκ διαμέτρου ὅλον τό

ἐναντίον, εἰς καιρόν ὅπου αὐτοί ἐγίνωσκον ὅτι οἱ μή συμφωνοῦντες τοῖς Κανόσι πολιτικοί νόμοι μένουσιν ἄκυροι; γ΄. ὅτι, ἄν δώσωμεν κατά τούς ἀνωτέρω Παπιστάς ὅτι ὁ Κωνσταντινουπόλεως κρίνει τούς Πατριάρχας, καί ἀνακρίνει τάς κρίσεις αὐτῶν, ἐπειδή ὁ Κανών δέν κάμνει ἐξαίρεσιν τίνος καί τίνος Πατριάρχου, ἄρα κρίνει ὁ αὐτός καί ἀνακρινεῖ καί τόν Ρώμης, καί οὕτως ἔσται ὁ Κωνσταντινουπόλεως καί πρῶτος καί ἔσχατος καί κοινός κριτής πάντων τῶν Πατριαρχῶν καί αὐτοῦ τοῦ Πάπα».

Συνεπῶς κανονικό δικαίωμα ἐπανεξετάσεως τῆς ὑποθέσεως τοῦ Μοναχοῦ Φιλαρέτου Ντενισένκο μετά τίς ἀποφάσεις τῆς τελείας Πατριαρχικῆς Συνόδου τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας, ἔχει μόνον ἡ Οἰκουμενική Σύνοδος, ὅπως ἄλλωστε ὁ Σεπτός Οἰκουμενικός Πατριάρχης κ.κ. Βαρθολομαῖος μέ τό ὑπ' ἀριθμ. 1203/29.8.1999 Πατριαρχικόν Του Γράμμα πρός τόν Μακαριστόν Πατριάρχην Μόσχας κυρόν Ἀλέξιον ἀποδέχεται γράφων: «Εἰς ἀπάντησιν πρός σχετικό τηλεγράφημα καί γράμμα τῆς Ὑμετέρας λίαν ἀγαπητῆς καί περισπουδάστου Μακαριότητος, ἐπί τοῦ ἀνακύψαντος προβλήματος ἐν τῇ καθ'Ὑμᾶς ἀδελφῇ Ἁγιωτάτῃ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ρωσσίας, ὅπερ πρόβλημα ὡδήγησε τήν Ἱεράν Σύνοδον αὐτῆς ὅπως προβῇ, δι'οὕς οἶδεν αὕτη λόγους, εἰς τήν καθαίρεσιν τοῦ ἄχρι πρότινος ἐκ τῶν τά πρῶτα φερόντων Συνοδικοῦ μέλους αὐτῆς Μητροπολίτου Κιέβου κυρίου Φιλαρέτου, ἐπιθυμοῦμεν ἵνα γνωρίσωμεν τῇ Ὑμετέρᾳ Ἀγάπῃ ἀδελφικῶς ὅτι ἡ καθ' ἡμᾶς Ἁγία τοῦ Χριστοῦ Μεγάλη Ἐκκλησία ἀναγνωρίζουσα εἰς τό ἀκέραιον τήν ἐπί τοῦ θέματος ἀποκλειστικήν ἁρμοδιότητα τῆς ὑφ' Ὑμᾶς ἁγιωτάτης Ἐκκλησίας τῆς Ρωσσίας ἀποδέχεται τά Συνοδικῶς ἀποφασισθέντα περί τοῦ ἐν λόγῳ, μή ἐπιθυμοῦσα τό παράπαν ἵνα παρέξῃ οἱανδήτινα δυσχέρειαν εἰς τήν καθ' Ὑμᾶς ἀδελφήν Ἐκκλησίαν».

+ ὁ Μητροπολίτης Πειραιῶς ΣΕΡΑΦΕΙΜ